

Čís. 10409.

Rozsudek cizozemského soudu, jímž byl právoplatně oduznán manželský původ zdejšího nezletilého příslušníka a zjištěno, že jest dítětem nemanželským, působí i v tuzemsku, bylo-li cizozemským soudem použito při rozhodování právních zásad, které jsou vlastní i tuzemskému zákonodárství pokud se týče nepříčí se zdejšímu právnímu řádu.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1930, Rv I 420/30.)

Právoplatným rozsudkem zemského soudu pro věci civilní ve Vídni ze dne 8. října 1928 byl k žalobě manžela matky dítěte Karla P-a oduznán manželský původ Rudolfa K-a. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se Rudolf K. na žalovaném uznání nemanželského otcovství a placení výživného. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby a uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Pokud jde o podklad žaloby, o rozsudek zemského civilního soudu ve Vídni, žalovaná strana, opírajíc se patrně o § 81 čís. 3 ex. ř. upírá rozsudku tomu platnost pro zdejší území. Nehledíc však k tomu, že podle dekretu dvorské kanceláře ze dne 17. prosince 1817, čís. 35 sb. z. s. manželské nezletilé dítě s otcem nabývá státního občanství i když nebylo pojato do naturalisačního diplomu, a že se žalující dítě stalo nemanželským teprve rozsudkem vídeňského soudu, tedy po té, kdy se již Karel P. stal státním občanem republiky Rakouské, takže v době podání žaloby, nikoliv ovšem proti němu, nýbrž proti opatrovníku k obhájení manželského původu dítěte (podle rozhodnutí sb. n. s. č. 7677, 8199 žalobu o oduznání manželského původu lze vzhledem k doslovu § 158 obč. zák. podati jen na opatrovníka k obhájení manželského původu dítěte, nikoliv na dítě samé a žalovaná strana nemůže býti ani opatrovníkem k zastupování dítěte, neboť představuje dítě, které by mohlo přistoupení na straně žalobcově jako vedlejší intervenient) bylo jako manželské, státního občanství republiky Rakouské a že poslední společné bydliště manželů bylo ve Vídni, takže přicházelo by zde v úvahu jen sudiště podle § 100 j. n. jest přihlédnouti k tomu, že podle poslední praxe nejvyššího soudu (rozh. čís. 5997, 6787) není správnou nauka, že, nemá-li zákon ustanovení, zda a pokud cizozemský rozsudek platí v tuzemsku, jest sáhnouti k předpisům exekučního řádu § 79 a násl. a uznati jen ony cizozemské rozsudky v tuzemsku za platné, jež jsou podle předpisů těch zde vykonatelné a za neplatné ty, jež zde vykonatelné nejsou. V případě, jako v projednávaném nelze podle uvedených rozhodnutí mluvit o exekuci, o vykonání rozsudku. Podle nálezů těch jest vždy zkoumati, zda zdejší materiální právo dopouští to, co v cizozemském rozsudku jest obsaženo, zda není v rozsudku něco proti zdejšímu právnímu řádu. Shledá-li se, že i tuzemský soud, rozhoduje podle zdejšího práva, byl by rozhodl stejně, nezáleží na soudní příslušnosti. Vzhledem k tomu, že materiální právo platné zde i právo platné v republice Rakouské jest totožné a že i procesní právo jest obdobné, zemský soud civilní zamítl námitku nepřislušnosti místní s poukazem na § 100 j. n. — jest míti za to, že rozsudek zemského soudu civilního ve Vídni o oduznání manželského původu žalujícího dítěte je

platným i pro zdejší území. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil, mimo jiné z těchto d ů v o d ů: Není o tom sporu, že Karel P. v době podání žaloby u zemského soudu civilního ve Vídni byl příslušníkem Rakouského státu. Jeho otcovská práva a povinnosti bylo tudíž posuzovati podle práva rakouského. Nezletilé dítě nemohlo zde mít řádné sudiště, pokud bylo považováno za manželské. Ostatně to není rozhodné, ano není žalováno dítě, nýbrž opatrovník. Podle žalobcovy státní příslušnosti byl proto příslušným jen zemský civilní soud ve Vídni a jest rozsudek jeho i pro zdejší stát závazný, tím spíše, ano tu i tam v této věci platí stejné právo hmotné i procesní.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jde předem o to, zda rozsudek zemského soudu civilního ve Vídni ze dne 8. října 1928, jímž byl pravoplatně oduznán manželský původ nezletilého žalobce Rudolfa K-a a zjištěno, že je dítětem nemanželským, působí i v tuzemsku, zejména proti žalobci, který podle dovolatelova tvrzení byl a jest příslušníkem československým. Otázku tuto zodpověděly nižší soudy právem kladně, přidrževše se právního názoru vysloveného v rozhodnutích nejvyššího soudu čís. 5997 a 6787, podle něhož cizozemský rozsudek, jímž bylo pravoplatně rozhodnuto o žalobě týkající se osobního stavu zdejších státních občanů, jest účinným i v tuzemsku, bylo-li při rozhodování použito právních zásad, které jsou vlastní i tuzemskému zákonodárství, pokud se týče nepřiči se zdejšímu právnímu řádu, takže, kdyby rozhodoval soud tuzemský podle zdejšího práva, postupoval by stejně. Také rozsudek zemského soudu civilního ve Vídni ze dne 8. října 1928 opírá se o zákonné předpisy odpovídající svým obsahem i dosahem právu platnému v republice Československé a jest jej proto uznati za platný i pro zdejší území.

Čís. 10410.

Účelem ustanovení § 11 (2) vyr. ř. jest zabrániti tomu, by nebyl znehodnocován a poškozován všeobecný majetkový stav dlužníka vnucenými prodeji a tím nebyl zmenšován úkojový zdroj věřitelstva, tvořící základ připravovaného vyrovnání. Není však jeho účelem, by umožnilo dlužníku dodržení vyrovnacích splátek.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1930, R II 457/30.)

V y r o v n a c í k o m i s a ř odložil na šedesát dnů výkon vnuceného prodeje nemovitostí vyrovnacích dlužníků podle § 11 (2) vyr. ř., by byla zamezena újma hrozící velké části věřitelů dlužníků, nezajištěných zástavním právem na nemovitostech, které se mají prodávati, poněvadž, kdyby vyrovnání bylo potvrzeno a nemovitosti dlužníků byly prodány, přišli by dlužníci o zdroj svých možných příjmů a nemohli by dodržeti vyrovnací kvoty. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh dlužníků na odklad vnuceného prodeje. D ů v o d y: Jest dáti za pravdu stěžo-